

Бий. Біжи. Замри

КУПИТИ

Про книгу

Він був її першим коханням. Вона - його єдиною мрією. Проте час неможливо повернути назад. Тринадцять років тому низка трагічних подій змусила найближчих людей розірвати зв'язок, розпочати окремі життя й залишити спільні мрії позаду.

Еней впродовж усіх років звинувачував себе за те, як обійшовся з Мікою. Він присвятив життя війні, шукаючи в ній порятунку від самого себе і спогадів про скоєне. Та лише одна зустріч із привидами минулого змушує його зіткнутися з власними почуттями й знайти в собі сили для змін.

Історія про тягар вибору, невимовлені слова та спогади, які ятять сильніше за рани. І про любов, що може як врятувати, так і знищити.

Попередження про зміст

Любі читачі!

Ця книга порушує низку важливих, але непростих тем, які можуть викликати сильні емоції або неприємні переживання.

Перш ніж зануритися в історію, будь ласка, ознайомтеся з переліком потенційних тригерних факторів:

- детальні описи сцен насильства;
- ненормативна лексика;
- жорстоке поводження з дітьми;
- бойові дії та їх наслідки;
- прояви посттравматичного стресового розладу (ПТСР);
- сцени сексуального характеру;
- жорстокість щодо тварин.

Цей твір не має на меті завдати вам дискомфорту, але він не уникає важких тем і складних питань. Якщо ви схильні до чутливого сприйняття таких аспектів, будь ласка, зважте на це перед прочитанням.

Особам, які не досягли 18 років, наполегливо раджу утриматися від ознайомлення з текстом. А всім іншим — захопливого читання!

Бережіть себе!

Усім, хто травмований травмами своїх батьків.

Усім, хто пережив забагато для свого віку і ніколи не жив у спокійні часи.

Усім, хто не може віднайти своє місце після пережитого.

Усім, хто боронить країну, і особливо тим, хто чекає вдома.

Нехай поруч завжди буде людина,
яка запалить і підтримає вогник всередині вас, яким ви зможете зігрітися у
найтемніші часи.

Обіймаю.

Розділ 1

Міка

То був четвер. Кляті четверги...

Десь віддалено дзижчав телефон. Відколи Андрій пішов на фронт, я майже не спала, але цієї ночі відключилася від виснаження. Якесь важке відчуття спустошення огортає мене щоразу, коли засинаю сама. За п'ять років спільного життя я звикла до розміру його тіла на лівій стороні ліжка, до тихого дихання поруч і запаху — суміші цигарок та солодко-свіжого дезодоранту, який він так любить. Тепер, коли він за сотні кілометрів, самотність здається нестерпною.

Сонячне світло лилося крізь вікно у маленьку щілину між темними фіранками — почався ще один спекотний день червня. В очі, як завжди, одразу ж впадає нерівний стик кремових шпалер, і тоді я пригадую день, коли ми замочили один із рулонів дорогою з будівельного магазину до машини.

Андрій розлютився до нестями — як справжній перфекціоніст, він не терпить, коли щось виходить неідеально. Ми клеїли їх власноруч, після сварки о другій ночі через мою чергову відмову мати ще одну дитину. Тест шпалерами й справді підступна річ.

Телефон не переставав бриніти, дратуючи стандартною мелодією айфона. Ліниво потягнувшись до тумби, я свайпнула по екрану, приймавши виклик.

— Алло, — мій ще сонний мозок налаштувався почути голос Андрія, або ж сестри у відповідь.

— Пані... Рисовська... Мі-ка-ела? — незнайома жінка на тому кінці ніби читала з листка. Я поволі підвелася на ліжку, сідаючи. — Дружина Андрія Рисовського?

— Т-так, що трапилося, хто ви?

— Пана Андрія доставили до нас у реанімацію сьогодні вночі, ви поки не хвилюйтеся, але ми потребуємо вас тут, — почувся шурхіт паперів на фоні, а уривки її слів досягали моєї свідомості: Андрій... Реанімація... Серце ніби

впало у п'яти. Останній раз ми спілкувалися напередодні. Він сухо писав, що усе добре. Аж ось... Не те щоб я ніколи не допускала думки про те, що Андрій може загинути чи отримати поранення, та все ж боролася з цим відчуттям щодня.

— Де він?

— Четверта лікарня, Харків.

— Харків?! — я ледь не вилаялася вголос.

Трясця! Туди не доїхати за кілька годин!

Я мимохідь глянула на ручний годинник — дев'ята ранку.

— Так, дівчино, Харків! — жінка роздратовано цокнула язиком.

— Добре, я виїжджаю!

Я різко підвелася з ліжка й нервово заходила по кімнаті.

Якщо він у реанімації, значить, принаймні живий. Все буде добре. Має бути...

Я подумки переконувала себе й намагалася глибоко дихати. Але з кожною хвилиною ці слова звучали дедалі менш заспокійливо.

Найближчий потяг з Києва до Харкова відправлявся аж о п'ятнадцятій годині. Їхати автомобілем я не наважилася, оскільки перебувала на межі істерики та навряд чи витримала б такий довгий шлях за кермом.

Твердо вирішила не телефонувати свекрусі, бо вислухаю лише море сліз і всілякого сентиментального лайна, від якого стане ще гірше. До того ж вона точно напросилася б їхати зі мною, чого не мало б статися за жодних обставин.

Наталія Олексіївна в цілому мила жінка, проте після смерті мого свекра стала занадто сентиментальною та прискіпливою. Андрій — єдиний син, який залишився у неї тут, в Україні. Двоє інших — молодший Даня і старший Арсен — ще після університетів поїхали за кордон, ніколи не озираючись назад. Даня — дорослий підліток у свої двадцять чотири роки, подорожує світом без серйозних стосунків чи родини, і я маю дуже мало інформації про його життя. Арсену тридцять п'ять, і він вже має дружину-німкеню й трійко дітей, які бачили бабусю з дідусем усього лише кілька разів за життя, коли ті їздили до Німеччини в гості. Весь інший час вони спілкуються через відеозв'язок. Зустрівшись із братами на нашому весіллі,

мені здалося, що я не надто сподобалася їм, хоч Андрій переконував мене у протилежному.

Я металася будинком, хаотично збираючи речі в дорогу, й долаючи хвилю істерики, яка підступно підкрадалася щоразу, коли я перечитувала вчорашні повідомлення Андрія та перевіряла його статус у мережі, що не оновлювався після мого останнього повідомлення:

Міка: Чекаємо на тебе вдома!

Хоч би як я намагалася себе заспокоїти, та я ж не ідіотка, щоб не усвідомити: якщо телефонував не він сам — справи кепські.

Нашвидкуруч зібравшись, я зазирнула до світлої й просторої дитячої. Навпроти дверей крізь велике напівкругле вікно можна було дивитись на залиту сонцем вуличку з гарними приватними будиночками, як у пінтерест. Моєму сину вже чотири роки, і щоразу, коли доводиться його будити, у мене з'являється відчуття, що він росте занадто швидко.

Леонід безтурботно спав у своєму ліжечку-вігвамі, ледь прикритий ковдрою навскіс. Я мимоволі посміхнулася — він завжди стягує з себе ковдру уві сні. Світлі кучерики вибивалися з-під махрової тканини ковдри, а груди поволі здіймалися та опускалися.

Я тихенько присіла поруч. Малий притискав до себе Жучка — м'яку іграшку із синіми крилами, пришитими до округлого тільца, і маленькими ріжками, між якими двійко розкосих кумедних оченят. Якщо ви запитаєте мене, як моя дитина набралася пристрасті до всього повзучого і неприємного на дотик — це точно не завдяки моїм генам. Щойно Льоня засовався на ліжечку, я легенько торкнулася його ручки, погладжуючи:

—Льончику, Леоніде, доброго ранку. — Нехай цей ранок побуде ще трохи добрим, хоча б для нього.

Крізь сон він насупив брови та вмить став схожий на Андрія, коли той сердиться, і мені знову закололо у грудях. Малий бешкетник демонстративно повернувся на бік до стіни, крізь сон відкопиливши губу. Так відбувається щоразу, коли ми збираємось до садочка, тому я знаю, що робити. Торкнувшись долонями його плечей, я провела вздовж тіла до п'ят,

ніби розгладжуючи Льоню вздовж. Він неохоче випростався і, все ще не відкриваючи своїх гарних мідно-карих очей, які дісталися йому від батька, почав бубоніти:

— Ма, я не хоооо, я спюю... — промуркотів він тоненько.

— Любий, ти ж не хочеш спізнитися до тітоньки, — зазвичай я б дала йому ще кілька хвилин, проте сьогодні мала поспішати до Андрія.

Очі Льончика враз розплющилися, і він подивився на мене своїм дорослим поглядом і з захопленням перепитав:

— Олеся?

— Так, сонечко, поїдеш до Олесі? — він обожнює мою сестру, і це у них взаємно.

Хоч Олеся старша за мене на вісім років і вже давно має чоловіка, дітей у них поки що немає, і це її засмучує. Натомість вона завжди з радістю проводить час з Леонідом.

Син підхопився на ліжку і потягнувся своїми маленькими засмаглими ручками до мене, щоб обійнятися. Обожнюю, коли він притискається до мене так, ніби маленький янгол огортає своїми теплими, сонячними ручками, і я враз забуваю про все погане на мить. Шкода, що зрештою цей чудовий день стане для нього сумним. Не хочу, щоб він бачив Андрія пораненим і хворим. Такий образ не повинен закарбуватися в пам'яті про батька.

Швидко поснідавши, ми вирушили в дорогу, і Льоня одразу ж задрімав на задньому сидінні в автокріслі.

Моя сестра не велика шанувальниця передмість, тому дорога до її дому в центральному районі Києва займає цілу годину, а то й півтори через ранішні затори у будні. Тож тиша в машині швидко заповнилася моїми тривожними думками і припущеннями.

Єдина людина, яка могла б розповісти, що трапилося з Андрієм, — його командир. До цього я спілкувалася з ним всього один раз, коли не змогла додзвонитися чоловіку. І цей крендель вже тоді здався мені цілком неприємним. Пригадую, тоді він лише розлючено спитав: «Ви вважаєте, що він на курорті? Я передам йому ваше "З днем народження!"» — і кинув слухавку. Та й Андрій сам Характеризував його як суворого і неприязного.

Чесно кажучи, я й імені пригадати не могла, або Андрій ніколи його й не використовував, називаючи його просто Кеп. Так він і записаний у моїй телефонній книзі: «Кеп Андрія».

Та цього разу слухавку він взагалі не підняв.

— Козел! — я жбурнула телефон на пасажирське сидіння, щойно гудки припинилися. Ми під'їхали до одного з житлових комплексів, що нависав над головою, мов величезний титан, майже закриваючи пекуче сонце собою. Ненавиджу, як це місто спотворили. Люди все більше опиняються замкненими в цих мурашниках, які зростають довкола, жадібно поглинаючи простір. А мій чоловік доклав максимум зусиль до цього дійства як власник будівельної компанії. Скільки б я не просила, щоб його компанія проектувала щось бодай схоже на будинок, а не на стільники по пів метра на душу, він завжди відповідав, що у сучасному Києві це нереально. Я, звісно, бачу, чому — Київ тріщить по швах від людей, які розривають його середини.

Знову стояла нестерпна спека, але мене все одно дедалі сильніше трусило від переживань. У голові гуділо, і я нервово стукала пальцями по керму — кожна хвилина тягнулася, немов вічність. Я поспіхом вийшла з машини й дістала Льончика, набираючи сестру.

— Ну де ти?!

— Вже біжу, Міко, не кричи на мене, — у слухавці дзенькнув ліфт.

Голос Олесі тремтів, і мені стало соромно за те, що зриваюся на ній. Я сама винна, що моє життя таке... безладне. За мить біля під'їзду я помітила довгі засмаглі ноги сестри у білих джинсових шортах.

Олеся завжди була вищою за мене, з худорлявою і підтягнутою фігурою. Її тіло й шкіра ще не зіпсовані пологами і усіма метаморфозами, що супроводжують вагітність. Довге, гладке волосся, яке вона вже багато років фарбує в яскравий рудий колір, спадало їй до самих сідниць. А блакитні очі контрастували на смаглявому обличчі. Єдине, чим ми з нею схожі, — це легкий оливковий відтінок шкіри.

Сестра підбігла, нервово смикаючи на собі рожеву майку й посміхаючись Льончику. Син одразу радісно потягнувся до неї. Коханого племінничка

вона балувала іграми й смаколиками й ніколи не відмовляла у веселоцях, на відміну від останнім часом апатичної мами.

Що зі мною не так?

Відколи Андрій залишив нас із сином самих, я дедалі більше поринала у тривожність та апатію, і все менше приділяла часу Льоні. Так не має бути.

— Привіт, — формально сказала я, і сестра напівобійняла мене за плечі тонкими руками.

— У мене все нормально, все ок.

Вона недовіжливо здійняла брову догори.

Кого я намагаюсь намахати? Сестра знає мене краще за всіх і чудово розуміє, коли я брешу.

—З ним все буде гаразд, — голос Олесі звучав не дуже переконливо. — Маю на увазі, це ж Андрій, правда?

Вона наче хотіла почути це ствердження від мене, та правда в тому, що я сама нічого не знаю.

Її очі заблищали, ніби вона ось-ось розплачеться. Краще нікому цього не бачити, бо тоді плакати захочеться усім. Попри важке дитинство, Олеся не втратила людяності, співчуття і якоїсь м'якості. Я ж завжди була більш відчуженою та жорсткою, а у стресових ситуаціях зазвичай налаштовуюся на найгірше. Фаталізм — моє друге ім'я. Іноді ми з Андрієм навіть сваримося через це. Він часто не розуміє цієї моєї відлюдкуватості, бо він — той, про якого кажуть «душа компанії». Його ображає, коли я не виявляю при-язності до колег, яких він помилково називає друзями. Така от я незручна дружина.

— Мікаело, будь ласка, телефонуй, — обличчя Олесі розпливлося у співчутливій, гіркій посмішці і я прочистила горло.

— Ось, — я передала їй невелику сумку, — речі Льоні, збрала на кілька днів. Дякую. Не знаю точно, коли вийде повернутися, — чмокнувши сина в чоло, скуйовдила йому волоссячко, — Любий, я поїду ненадовго. Не сумуй, добре?

Легкий порив вітру колихав біленькі кучері Льончика, що пригорнувся до Олесі, і нова хвиля тривоги охопила мене. Він ще малий, щоб розуміти, що відбувається, але точно все відчуває, і це відображалось у його похмурому

погляді, коли я від'їжджала від будинку сестри, спостерігаючи їх у дзеркалі заднього виду.

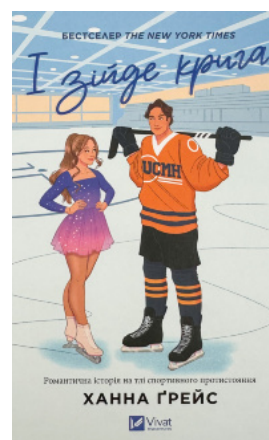
Рекомендована література

Іди туди, де страшно. І матимеш те, про що мрієш

Залишся, якщо кохаєш

І зійде крига

Обери мене

Тканина наших душ.
Гарлоу Санктум. Книга 1

Відмотай назад. Місто вітрів. Книга 5

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ